

"הסובייטים החזירו אותי בתשובה"...

בעולם המערבי. הלחץ הבינלאומי הועיל וכנגד כל ההערכות, שוחררתי בנימוק כי אני "הולך ומבריא". אגב, האחראי לפרסום המאמר בבטאון המדעי, זומן אף הוא לחקירה במשרדי הק.ג.ב. אלא שטען כי לא ידע כלל על היותי "חולה נפש" וכי מאמרי אסורים בפרסום.

האם יש שייכות בין מאבקך ההרואי בסובייטים ולהשקפת עולמך כיום?

"וודאי. בהומור ניתן לומר שהסובייטים הם שהחזירו אותי בתשובה".

הכיצד?

בכל נושא בעולם קיימת האפשרות להציג שני צדדים. ליגאל עמיר יש סנגורים וגם לסאדם חוסיין. אם כן, מהו תפקידו של השופט? להכריע היכן מצויה האמת, עם מי הצדק ומהו היושר. צדדים יש שניים, אמת יש אחת.

אוצר החכמה
13676

ובכן, ככל שהנך מתחכך יותר בשקר וחווה אותו מקרוב, כך מתחדד בקרבך החוש להכרת האמת. הסובייטים היו הכוזב בהתגלמותו, מעוז השקר. מכיוון שאנו - הסטודנטים - סבלנו מהם, באופן טבעי התחדדה בנו ההרגשה אשר גרמה לנו להבחין בין תעמולה ובין מציאות, בין דמיונות ובין ריאליזם. כך, כשהגעתי ארצה ונחשפתי - לראשונה - לתנ"ך, יכולתי לחוש מיד בקריאה ראשונה שהדברים הם דברי אמת. מה שנקרא "ניכרים דברי אמת"!

אוצר החכמה
13676

נולד בריגה הקומוניסטית בתור 'איליה', להורים ניצולי שואה. פעמיים קפץ כיתה, והיה לתלמיד התיכון הראשון מלטביה שהשתתף בתחרות המתמטית הבינלאומית. כבר בגיל 15 נכנס ללמוד בפקולטה למתמטיקה של אוניברסיטת לטביה (למותר לציין שאז עדיין לא הכיר את האיסור ההלכתי החמור שבהצעת עצמו י.ק.).

פרופ' ריפס: "המשכתי באותה עת לפרסם מאמרים במתמטיקה כדי להוכיח כי נפשי בריאה לחלוטין, ואף מצאתי דוגמא נגדית שנחשבה כמבריקה (לבעיית תת - חבורת הממדים). האחראי על שחרורי ביכר להציב למול עיניו כלל מתמטי פשוט יותר, הכלל שלו גרס "פחות אחד יותר נחמד". חובתי לשבח את ידידי ולדימיר בוקובסקי אשר השיג מסמכים רפואיים המוכיחים כי נעשה לי עוול, על אף שידע מראש שהוא יכנס לכלא תחתי. ואכן, כך אירע, ולדימיר נאסר אחר ששוחררתי. זוהי גבורה אמיתית. כיום הוא פרופ' לנירופיזיולוגיה באנגליה, ושמו התפרסם עד מאוד.

"במקביל למאמצי השחרור בהם נקט ולדימיר, הבינו גם אקדמאים בארצות המערב שקראו את המאמרים שפרסמתי, כי נפלתי קרבן לעלילת שווא, והחלו לפעול באינטנסיביות לפרסום העוול הסובייטי. תקופת מה הדהדה מחאתי

יום ראשון, כ"ה ניסן תשכ"ט.

העולם נסער מ"האביב של פראג" שפרץ בצ'כוסלובקיה. סטודנט מצטיין בפקולטה למתמטיקה, בחור בן 20, נעמד על גבי טנק שניצב בטבורה של העיר ומצית את עצמו בעזרת בנוזל. בידו אחז שלט מתריס, אשר מבקש למחות על אפליית היהודים.

רקע: ב-1968 (למנינים) קם בצ'כוסלובקיה שלטון חדש, אשר חפץ להשליט סוציאליזם מתון יותר, לרווחת העם. הדיכוי הסובייטי לא איחר לבוא. בקיץ פורצים כוחות של בריה"מ ומשיבים על כנו את השלטון הקומוניסטי המדכא. הסטודנטים מתקשים להבליג למול גילוי התוקפנות והעריצות.

הסובייטים הצליחו לכבות את הלהבות שאחזו בסטודנט והוא נותר עם כוויות קלות בלבד. הוא הועבר לאשפוז כפוי כתוצאה מחוות דעת "פסיכיאטרית" שקבעה שסובל מ"סכיזופרניה זוחלת" - מחלה חסרת תסמינים, המאפשרת החזקתו כלוא לנצח... זו הייתה השיטה הסובייטית להשתקת מתנגדי הקומוניזם. באופן זה אין צורך לקצוב למתנגד זמן ענישה, והוא כובל את ידי המתנגד מבלי לאפשר לו לפעול להגנתו.

את הסיפור המסעיר הזה מספר על עצמו המתמטיקאי הדגול פרופ' אליהו ריפס - אבי הצופן התנכי הממוחשב. הוא